

Не чіпай наші сиві минулі тривоги

Микола Вінграновський

Не чіпай наші сиві минулі тривоги!
Ми далеко тепер від інтриг і халеп!
Мені сяють — твій ніс, твої плечі і ноги,
І ворухиться вгрітий мозолистий степ.

Пахне звечора небо осінніми птицями,
І повітря стоїть, як зелена ропа.
Пахне степ чумаками, волами, мазницями,
І вони вже самі виростають в степах!

Це не сниться мені!.. Татарва за горбами!
І дружини Русі випливають з дібров.
Я люблю тебе. Хто ти?.. Ночами і днями
Ти важкими квітками вцвіла в мою кров.

Вже дозріло повільно жадання зелене,
І тепер, коли вщухли Москва і метро,
І степи запорізькі мої біля мене,
І відкинувсь на спину під нами Дніпро, —

Я царюю в тобі!.. Сподівання химерні,
Насторожені думи летять, як туман!..
Булавою збиваючи зорі на стерні,
Україну порубану зводить Богдан.

Я люблю тебе степом, Дніпром і Тарасом,
Орлім небом в барвистості хмарних споруд.
Я люблю твої рухи, вчаровані часом,
І вологу, розтулену музику губ.

Я привіз тебе в царство своє не чужою.
В блискотінні газет, літаків і доріг
Я люблю тобі землю оцю під тобою,
Бережу тобі кров. як безсмертя беріг.

Тіні предків моїх відійдуть на світанці,
І прокинеться світ у пташинім рою...

Мені світять твій погляд, і шия, і пальці, —
І зоря доганяє зорю.